

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نوشته: پاول پامنتکین

برگردان از: ا. م. شیری

۲۲ اکتوبر ۲۰۱۱

پروژه عظیم آبرسانی قذافی*

طرح عظیم احداث روخانه- عظیم ترین پروژه بلندپروازانه جماهیری لیبیا- شبکه آبرسانی، تأمین آب آشامیدنی مناطق بی آب و بخش صنعتی شمال لیبیا با آبهای منابع زیرزمینی در جنوب این کشور به شمار می رود. به اساس ارزیابی های کارشناسان مستقل، این پروژه عظیم ترین طرح مهندسی تا کنونی در جهان است. علت عدم شهرت پروژه این است که رسانه های غربی عملاً در باره آن سکوت اختیار کردند و برای اجرای آن ۲۵ میلیارد دلار هزینه شد که به جای خود، بزرگترین سرمایه هزینه شده برای سازندگی در تاریخ جهان بود.

قذافی کار روی طرح خود را در سال ۸۰ آغاز کرد و این طرح تا شروع جنگهای کنونی عملاً اجراء شده بود. مخصوصاً تأکید می کنیم که برای اجرای این طرح حتی یک سنت پول خارجی صرف نشد. تحقق این پروژه نشاندهنده این واقعیت است که سلطه بر منابع یکی از فاکتور مؤثر در تنظیم سیاست جهانی می باشد. آیا جنگ کنونی علیه لیبیا، اولین جنگ برای سلطه بر آب آشامیدنی نیست؟ جنگ افروزان حتماً می دانند به خاطر چه می جنگند! آب جاری در رودخانه های مصنوعی، از چهار منبع عظیم آب زیرزمینی واقع در مناطق حمدا، کوفرا، مرزوق و سیرت که ذخیره آب آنها ۳۵ هزار کیلومترمکعب تخمین زده می شود، تأمین می گردد! این میزان آب می تواند تمام خاک کشوری مثل را المان به ارتفاع ۱۰۰ متر بپوشاند و به اساس آخرین مطالعات انجام شده، آب چاه ای لیبیا تقریباً تا ۵۰۰۰ سال کفایت می کند.

علاوه بر این، این پروژه آبرسانی را به جای خود می توان «هشتمین معجزه جهان» نامید، زیرا، اگر انتقال روزانه ۶ و نیم میلیون مترمکعب آب از کویر را هم به آن اضافه کنیم و در نظر بگیریم که به طور حیرت انگیزی چه صحرای وسیعی را به اراضی زیر کشت جهان می افزاید، صحت این نامگذاری ثابت می شود. طرح احداث رودخانه های مصنوعی به هیچ وجه قابل مقایسه با پروژه آبیاری مزارع پنبه آسیای میانه اتحاد شوروی که باعث تخریب آب و هوای اورال گردید، نبود. تفاوت جدی پروژه آبرسانی لیبیا در این است که برای آبیاری مزارع کشاورزی از منابع آنها زیرزمینی استفاده می شود نه از آبهای موجود در سطحی که گاهی نیز خساراتی به بار می آورند. انتقال آب به واسطه ۴ هزار کیلومتر لوله فولادی تعبیه شده در عمق زمین انجام می گیرد. با پمپاژ آب از

چند صد متر از آبهای ۲۷۰ معدن زیرزمینی، در حوضهای آرتیزان ذخیره می شود. یک مترمکعب آب زلال مثل کریستال، با احتساب تمام مخارج استخراج از معادن زیرزمینی و انتقال آن برای دولت لیبیا تقریباً ۳۵ سنت هزینه برمی دارد که معادل قیمت یک مترمکعب آب سرد در شهرهای بزرگ روسیه، مثل مسکو می باشد. اگر این را با بهای یک مترمکعب در کشورهای اروپائی (تقریباً ۲ یورو) مقایسه کنیم، در این صورت ذخیره آبهای زیرزمینی لیبیا، طبق برآوردهای تخمینی، تقریباً ۶۰ میلیارد یورو خواهد بود (در ذکر این رقم، مثل این که نویسنده محترم، مرتکب اشتباه ریاضی شده است. زیرا، ۳۵ هزار کیلومترمکعب، با قیمت ۲ یورو برای هر متر مکعب، ۷۰ تریلیون یورو خواهد بود، نه تقریباً ۶۰ میلیارد یورو). تردید نداشته باشید که چنین حجم آب با توجه به افزایش دائمی بهای هر متر مکعب آن، بسیار بیشتر از نفت اهمیت دارد.

تا آغاز جنگ در حدود ۱۶۰ هزار هکتار اراضی کشاورزی با آب رودخانه های مصنوعی آبیاری می شد و در جنوب در مناطق کویری، آبهای زیرزمینی برای تأمین آب شرب حیوانات به نهرها جاری شده بود. و اما مسأله مهم این بود که شهرهای بزرگ کشور، از جمله طرابلس، با آب آشامیدنی تأمین شده بود. در اینجا تاریخهای مرتبط با اجرای پروژه آبیاری لیبیا را ذکر می کنم که در سال ۲۰۰۸، تحت عنوان «طرح عظیم رودخانه های مصنوعی» در کتاب رکوردهای گینس ثبت شد: ۳ اکتوبر سال ۱۹۸۳- کنگره خلقی جماهیری لیبیا تشکیل گردید و جلسه فوق العاده ای به منظور تشریح منابع تأمین مالی آغاز عملیات اجرایی پروژه برگزار کرد. ۲۸ اگست سال ۱۹۸۴- رهبر لیبیا سنگ بنای اجرایی طرح را گذاشت. ۲۶ اگست سال ۱۹۸۹- مرحله دوم ساخت پروژه آبیاری آغاز شد. ۱۱ سپتمبر سال ۱۹۸۹- سد اجدابیه آبیگری شد. ۲۸ سپتمبر سال ۱۹۸۹- سد عمر مختار آبیگری شد.

۴ سپتمبر سال ۱۹۹۱ - سد القردابیه آبیگری شد.

۲۸ اگست سال ۱۹۹۶ - تأمین طرابلس با آب دائم آغاز شد.

۲۸ سپتمبر سال ۲۰۰۷ - کار آب رسانی به شهر قاریان پایان یافت.

با در نظر گرفتن این که کشورهای همسایه لیبیا، از جمله مصر از کمبود منابع آب رنج می برد، این مدعا کاملاً منطقی به نظر می رسد که جماهیری لیبیا با اجرای این پروژه آبرسانی، کاملاً قادر به گسترش حوزه نفوذ خود در منطقه و بر انگیختن انقلاب سبز، هم به معنی مجازی و هم به معنی واقعی کلمه در آنها بود. به ویژه این که به حساب آبیاری اراضی شمال افریقا، اکثر مشکلات ناشی از کم آبی در افریقا سریعاً حل می شد و استقلال اقتصادی منطقه تأمین می گردید. شاید در همین رابطه بود که قذافی مرتباً روستائیان مصر را برای کار در لیبیا دعوت می کرد.

اجرای این پروژه یک سیلی واقعی بر صورت همه غرب بود، به خصوص اگر فراموش نکنیم که هم بانک جهانی و هم وزارت خارجه ایالات متحده آمریکا طرحی را برای شیرین کردن آب دریا به عربستان سعودی پیشنهاد می کنند که هر مترمکعب آن به قیمت ۴ دلار و البته فقط به نفع خود آنها تمام می شود.

نکته بسیار شایسته تعمق این است که اول سپتمبر سال گذشته، سرهنگ قذافی ضمن سخنرانی خود در مراسم سالگرد آغاز اجرای این پروژه گفت: «با اجرای این طرح، تهدیدهای آمریکا علیه لیبیا دوچندان خواهد شد». علاوه بر این، قذافی چند سال قبل نیز اعلام کرد که پروژه آبیاری لیبیا، جدی ترین پاسخ به آمریکا ست که لیبیا را همواره به حمایت از تروریسم متهم کرده و حیات کشور ما را وابسته به دلارهای نفتی می داند. پشتیبانی صریح حسنی مبارک، رئیس جمهور سابق مصر از این پروژه نیز که احتمالاً یک اتفاق ساده نبود، بسیار حیرت انگیز است.

*- پانویشت مترجم:

درست دقایقی که مشغول نوشتن برگردان آخرین جملات مقاله فوق بودم، انتشار خبر ترور معمر قذافی از تلویزیون یورونیوز افکارم را آشفته کرد. به گفته این کانال امپریالیستی، بمب افکنهای سازمان تروریستی ناتو وی را هدف قرار دادند. طبیعی بود نمی توانستم از کنار مسأله ترور قذافی مثل کشتن هر انسان دیگر بی تفاوت بگذرم. چرا که قتل انسان، صرفنظر از کیستی او، به هر شیوه و روشی، خواه در زندان، در زیر شکنجه و یا اعدام، خواه در زیر بمباران یا به شکل ترور، به خصوص قذافی که سه نسل بلافصل این خانواده (پدر بزرگ قذافی تا فرزندان و خودش) قربانی تروریسم استعمار می شوند، غیرقابل توجیه است. البته ترور قذافی اولین ترور رهبر یک مملکت نیست و احتمال نمی رود حتی در کوتاه مدت هم آخرین آن باشد. قبل از وی نیز بسیاری از رهبران ملی، مترقی و یا حتی اندک مخالف سیاستهای دولتهای امپریالیستی- تروریستی، به رغم تفاوتهای شخصیتی، جهان بینی و مواضع سیاسی خود، قربانی تروریسم دولتی امپریالیسم غرب شدند. از میان آنها می توان احمد سوکارنو، عمر توریخوس، سالوادور آلنده، پاتریس لومومبا، موریس بیشاب، آلدو مورو، ضیاءالحق، دکتر نجیب، میلوشوویچ، صدام حسین و پسرانش را نام برد.

با این وجود، گمان نمی کنم با توجه به اوضاع مالی- اقتصادی کنونی امپریالیسم در مقیاس جهانی، جشن و سرور گماشتگان نهادهای مالی تحت کنترل صهیونیسم بین المللی امپریالیسم، مثل اوباما، کلینتن، سارکوزی، کامرون، مدوداوف، برسلکونی، مرکل، اشتون، راسموسن و بسیاری دیگر به خاطر ترور معمر قذافی چندان به طول انجامد. چرا که مردم جهان به پا خاسته و عنقریب «گواهی فوت» نظام ضد انسانی موجود را امضاء خواهد کرد.

از این گذشته، خواهشمندم تصاویر مربوط به نوشتار فوق را در نشانی منبع، (تارنمای جنگ و صلح) ملاحظه نمائید و ببینید که چگونه فقط همین چند تصویر، صحت ارزیابی نویسنده از پروژه آبرسانی لیبیا به عنوان «هشتمین معجزه جهان» را تأیید می کنند! معجزه ای که خلق لیبیا در دوره ۴۲ ساله استقلال ملی، در صحاری خشک و بی آب و علف آفریدند. معجزه ای که نتیجه اجرای طرح عظیم آبیاری و رودخانه سازی رژیم قذافی به حساب منابع مالی داخلی بود، کمپنی تروریستی ناتو در زیر پرچم سازمان ملل متحد تاکنون بخش اعظم آنها را به همراه جان دهها هزار لیبیایی، آوارگی و بیکاری ۲ میلیون نفر و فراری دادن یک میلیون کارگر خارجی از لیبیای ۶ میلیون نفری، نابوده ساخته و قرار است در اجرای قطعنامه شماره ۲۰۰۹ شورای امنیت سازمان ملل متحد نیز هر جا که احتمالاً اثری از این دستاوردهای معجزه آسا باقی مانده، بمباران نماید!

در همه حال، ما برای افشای جنایات امپریالیسم به واقعیات تکیه می کنیم. چرا که بدون خنثی کردن دسایس و دغلكاریهای امپریالیسم، هر گفت و سخنی از آزادی و استقلال و ترقی، یاهه ای بیش نخواهد بود و در همین حال، بگذار کارچاق کنها امپریالیسم هم تا دلشان می خواهد بر دهان جوجه دمکراتهایشان «دمکراسی» و «حقوق بشر» قی کنند.

تارنمای جنگ و صلح

<http://www.warandpeace.ru/ru/reports/view/62875>

www.eb1384.wordpress.com

۲۹ مهر [میزان] ۱۳۹۰